

at henlede Opmærksomheden som et, jeg troer trænger til en Forandring, idet det jo virkelig ikke kan nytte Noget, at man har en Lovgivning, ifølge hvilken der finder en fuldkommen retfærdig Fordeling Sted af de Giendele, som fordeles af Skifteretten, naar denne Lovgivning ikke er istand til at sørge for, at ogsaa samtlige Skyldnerens Giendele komme under Skifterettens Fordeling, naar Lovgivningen ikke er istand til at forhindre, at enkelte Creditorer tage Massen til sig, inden Skifteretten faaer med den at gjøre. Jeg skal tilføie, at i den senere Tid er det skeet hyppigere end tidligere, og at det navnlig er gaaet op for forskjellige Folk, der vare i den Stilling, at det var muligt at begunstige enkelte Creditorer under saadanne Former, at Straffelovgivningen aldeles ikke kunde ramme dem, saa at de vare istand til at fyldestgjøre en enkelt Creditor, uden at man kunde krumme et Haar paa deres Hoved. Disse Forhold, som kunne benyttes, ere blevne benyttede i saa stort et Omfang, at jeg ikke troer, at det kan være forbundet med Betænkelighed at sige, hvorledes Folk have baaeret sig ad dermed. Det er skeet paa den Maade, at Vedkommende paa anden og tredje Haand have givet en eller anden Creditor, som skulde begunstiges, et Vink om, at han stod paa svage Fødder, og saa har Creditoren i al Hast taget en Gjaesteretsdom, og i Genhold dertil gjort Execution og derved tilegnet sig Massen under saadanne Former, at jeg ikke troer, at det paa nogen Maade er muligt at ramme Debitor, naagtet han med Ald har begunstiget Creditoren paa andre Creditorens Besktaing. Men naar Lovgivningen er saaledes beskaffen, at det i mangfoldige Tilfælde maa siges at beroe paa Fallenten selv, om Fallitlovgivningen skal opnaae sit Diemed, den ligelede Fordeling af Effecterne mellem samtlige Creditorer, saa troer jeg, man maa sige, at den i dette Stykke lider af en Mangel.

Det andet Punkt, jeg kunde ønske at dvæle Noget ved, er Spørgsmaalet om Accord. Det høie Thing vil vide, hvad derved forstaaes. Ved Accord forstaaes en Overenskomst, truffen mellem Fallenten paa den ene Side og

hans Creditorer paa den anden Side, ifølge hvilken Creditorerne indromme Fallenten deels en Nedsættelse af Gjælden og deels en Udsættelse med Betalingen, og ifølge hvilken Fallenten saa bliver raadig over sit Bo igjen. Denne Ordning vil, naar den bliver heldig gennemført og organiseret paa en heldig Maade, i mange Tilfælde være til stor Belsignelse saavel for Fallenten som for Creditorerne. For Fallentens Vedkommende er det mere iøinesaldende, at det for ham vil være ønskeligt at kunne fortsætte en Virksomhed, som er lønnende; men ligesaa klart er det, at Creditorerne i mangfoldige Tilfælde ere langt bedre tjente med, at Fallenten sættes istand til at fortsætte en saadan Virksomhed og de faae derved selv Udsigt til at opnaae en større Fyldestgjørelse, end de paa nogen Maade kunne vente, naar Voets Effecter strax skulle realiseres igjennem Skifteretten. Med dette Forhold beffæstiger vor Lovgivning sig aldeles ikke. Det er ganske overladt til Fallentens egen Virksomhed, Skifteretten blander sig aldeles ikke deri, det overlades til Fallenten at see at skaffe sig en særlig Overenskomst med hver enkelt Creditor, og samtlige Creditorer maae have meddeelt deres Samtykke, forinden Voets Udlevering til Fallenten kan finde Sted. Det turde nu være klart, at, for at en saadan Accord kan komme istand paa en heldig Maade, er det en nødvendig Forudsætning, at der finder en Ligelighed Sted i samtlige Creditorens Stilling. Den enkelte Creditor kan være i høi Grad tjent med at nedsætte sin Fordring fra 1,000 Rdl. til 500 Rdl., naar hans Skyldner faaer en liggende Vættelse med Hensyn til den øvrige Gjæld. Under denne Forudsætning kan Fordringen paa de 500 Rdl. være mere værd end den tidligere Fordring paa 1,000 Rdl., idet der er den største Sandsynlighed for, at de 500 Rdl. ville blive fuldt udbetalte, medens der er lige saa stor Sikkerhed for, at, dersom Realisationen ved Skifteretten skulde finde Sted, vilde ikke Fjerdedelen af den oprindelige Fordring paa 1,000 Rdl. kunne udkomme. Det er derfor anerkjendt — det troer jeg at kunne sige — at i mangfoldige Tilfælde vilde det være til stor Fordeel ikke